

A. Andrzejewski

Sochaczew, ul. Warszawska 5, st. 13,
gm. loco, woj. skierniewickie, AZP
56-59/29

Informator Archeologiczny : badania 30, 281

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w PSOZ we Włocławku. Wyniki badań zostaną opublikowane w kolejnym tomie „Budownictwa obronno-rezydencjonalnego Kujaw i Ziemi Dobrzyńskiej”. Badania będą kontynuowane.

SOCHACZEW,

ul. Warszawska 5, st. 13,
gm. loco, woj. skierniewickie,
AZP 56-59/29

- miasto późnośredniowieczne i nowożytnie (XV-XX w.)

Wykopaliskowe badania sondażowe, przeprowadzone w dniach od 22 do 25 czerwca przez mgr. A. Andrzejewskiego (Katedra Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego). Finansowane przez inwestora prywatnego.

Starogród, st. 6, 8,

gm. Siennica, woj. siedleckie

patrz: wczesna epoka brązu

STARYGRÓD, st. 1,

gm. Kobylin,
woj. leszczyńskie,
AZP 66-31/107

- grodzisko średniowieczne (XIII-XIV w.), kasztelania

Badania wykopaliskowe przeprowadzone przez dr. Dionizego Kosińskiego (PSOZ Leszno). Finansowane przez PSOZ. Pierwszy sezon badań. Założono 4 wykopy na styku wału ze skarpią. Łącznie przebadano powierzchnię 67,5 m². Ciąg wykopów wytyczono od korony wału po skarpię – spąg najniższego sięgnął 0,5 m w głąb od poziomu dna terasy nadzalewej Orli.

Stwierdzono, że średnica grodziska wynosi około 80 m, a powierzchnia majdanu 30 x 40 m. Wały wznoszą się 6 m nad poziom dna doliny Orli. Rozpoznanie powierzchniowe najbliższego otoczenia grodziska wykazało ślady osadnictwa i osady (podgrodzia?), datowane na fazy D, E₁ i E₂, F i młodsze. Odsłonięto fragmenty wału, do budowy którego użyto gliny (grodzisko posadowione jest na glinach typu krotoszyńskiego) i bierwion o średnicy około 20 cm, układanych prostopadle i równolegle do kierunku wału (konstrukcja rusztowa?), licowanego od strony zewnętrznej kamieniami. Odsłonięto 2 rzędy kamieni. Wał przywalony był rumowiskiem kamieni i przepalanej gliny. Wypełnisko dolnych wykopów stanowiła zepchnięta intensywną orką glina, zmieszana z marglelem i „gruzem” – wypaloną gliną o różnej średnicy grud i w różnej ilości (im niżej, tym był on drobniejszy). Występowały też drobiny węgla drzewnych. Stosunkowo nieliczne zabytki ruchome zebrane z warstw osypiskowych oraz ze stropu wału stanowią dość zwarty zespół kulturowy, datowany na fazę E z akcentem na E₁ (wtręty nowożytnie są nieliczne). Fragmenty ceramiki pochodzą z naczyń całkowicie obtaczanych, zdobionych ornamentem ukośnych dołków i bruzd. Ślady świadczą o tym, że grodzisko strawił pożar, którego jak dotąd nie udało się umieścić w czasie. Badania będą kontynuowane.

Starzynka, st. III, gm. Terespol,

woj. białkopodlaskie

patrz: środkowa i późna epoka brązu

STRZEGOWA,

st. Góra Grodzisko Pańskie,
gm. Wolbrom,
woj. katowickie,
AZP 98-54/-

- ślady osadnictwa późnopaleolitycznego
- ślady osadnictwa neolitycznego
- ślady osadnictwa z wczesnej epoki brązu
- ślady osadnictwa z okresu halsztackiego
- ślady osadnictwa kultury przeworskiej (młodszy okres wpływów rzymskich)
- grodzisko średniowieczne (XIII-XIV w.)

Badania wykopaliskowe przeprowadzone przez mgr. Błażeja Muzoła (Zespół Badań Konserwatorskich w Łodzi). Finansowane przez Zarząd Zespołu Jurajskich Parków Krajobrazowych w Dąbrowie Górniczej. Trzeci sezon badań. Przebadano powierzchnię około 150 m².

Rozpoznano tzw. majdan II. Stwierdzono, że zabudowa znajdowała się na częściowo sztucznie utworzonych tarasach, wznoszących się jeden nad drugim. Zlokalizowano na nich ślady palenisk, pieca i budowli mieszkalno-gospodarczych. W materiale zabytkowym przeważała ceramika, która datuje czas funkcjonowania grodu na koniec XIII i początek XIV w. Oprócz średniowiecznych wystąpiły rozproszone materiały kultury przeworskiej z późnego okresu wpływów rzymskich (m.in. ceramika siwa), dość liczne zabytki krzemienne w postaci brył surowca, rdzeni, wiórów i innych odpadów poprodukcyjnych – gros ich pochodzi z przelomu neolitu i wczesnej epoki brązu, ale część nosi piętno późnopaleolityczne.

Badania będą kontynuowane.